KENDELSE AFSAGT AF DOMSTOLENS PRÆSIDENT
DEN 22. OKTOBER 1975 [1]

National Carbonising Company Limited mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 109/75 R

I sag 109/75 R

NATIONAL CARBONISING COMPANY LIMITED, Fullarton Loge, Mansfield, Nottinghamshire, repræsenteret og bistået af queen's counsel ved Inner Temple og Gray's Inn Graham-Dixon og barrister ved Gray's Inn C. W. Bellamy samt Linklaters og Paines, London, ved solicitor A. G. Ground og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Elvinger og Hoss, 84, Grand Rue,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af den juridiske rådgiver John Temple Lang og med valgt adresse i Luxembourg hos den juridiske rådgiver Cervino, Bâtiment C.F.L.-Gare,

sagsøgt,

og

NATIONAL COAL BOARD, Hobart House, Grosvenor Place, London, repræsenteret og bistået af queen's counsel ved Gray's Inn Conrad Dehn, barrister ved Inner Temple David Vaughan, og solicitor Ronald v. Cowles, Hobart House, og med valgt adresse i Luxembourg hos Ernest Arendt, advokat, 34 b, rue Philippe II,

intervenient,

afsiger

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS DOMSTOL

følgende

1 — Processprog: Engelsk.

KENDELSE

Sagsfremstilling

National Carbonising Company (herefter NCC) har givet følgende fremstilling af sagens faktiske omstændigheder, der i det væsentlige ikke er blevet bestridt;

NCC er et i England hjemmehørende aktieselskab, der blandt andet fremstiller koks på to af sine værker, beliggende i Barnsley og i Rotherham;

dette produkt sælges under varemærket »Rexcoke« til forbrug i private husholdninger;

NCC køber al det kul, det har brug for, af National Coal Board (herefter NCB), der praktisk talt har monopol på al kulproduktion i Det forenede Kongerige, og som sælger 95 % af det kul, der forbruges i landet;

NCB ejer hele kapitalen i et datterselskab, »National Smokeless Fuels Ltd.« (herefter NSF), der fremstiller forskellige former for »røgfrit fast brændsel« bl.a. til fyring i private husholdninger;

de andele af markedet for husholdningskoks i Storbritannien, som henholdsvis NCC og NSF besad i 1974-1975 andrager omtrentligt:

NSF: 88 %
NCC: 9 %
andre: 3 %

kulprisen er siden 1973 steget hurtigt;

som følge heraf er NCB's priser over for NCC steget tilsvarende;

denne stigning er dog delvist blevet afbødet ved en rabat på det kokskul NCC køber af NCB, og som bruges til fremstilling af det husholdningskoks, der sælges i Det forenede Kongerige;

NCC kan tilsyneladende ikke sælge husholdningskoks til en pris, der er højere end den, der forlanges for de tilsvarende produkter, som sælges af NSF, den største forhandler i Det forenede Kongerige;

selv når man tager den rabat, der ydes på kul, og visse stigninger i salgsprisen for husholdningskoks i betragtning, har de to NCC tilhørende værker lidt væsentlige tab siden ca. april 1975;

det har i en vis tid været under overvejelse at lukke disse virksomheder, hvorved ca. 650 arbejdspladser vil gå tabt, medmindre der træffes forholdsregler, der gør det muligt for NCC på ny at fremstille og sælge husholdningskoks med fortjeneste;

NCC hævder, at NSF's priser på husholdningskoks kunstigt holdes på et lavt niveau på den britiske regerings foranledning;

selskabet støtter dette på et møde den 9. juni 1975 mellem NCB's generaldirektør og NCC's direktør samt på en brevveksling i juni og juli 1975 mellem NCC og energiministeren;

selskabet henviser endvidere til NCB's beretning af juli 1975 for regnskabsåret, der sluttede den 31. marts 1975;

det hedder i beretningen: »vi har også mærket følgerne af den nationale prispolitik angående husholdningskoks og -briketter på den måde, at handelen hermed ikke længere er rentabel og ikke frembringer midler, der gør det muligt at fastholde de aktiver, der er bundet på dette område. De negative følger af de indenlandske prisrestriktioner er i regnskabsårets løb blevet opvejet af store lagersalg«;

den 21. juli 1975 skrev NCC's rådgivende advokater på deres klienters vegne til Kommissionen for De europæiske Fællesskaber og redegjorde for problemet og anmodede Kommissionen om at undersøge:

1. Om de lave priser NCB anvender på husholdningskoks udgør en fremgangsmåde med hensyn til priser, der er forbudt i artikel 60, stk. 1, og navnlig om der herved foreligger illoyal konkurrence, da der er tale om en midlertidig og lokalt begrænset prisnedsættelse, der sigter på at opnå en monopolstilling inden for det fælles marked.
2. Om de prisforhøjelser NCB har gennemført på kul, der benyttes til fremstillingen af koks med eksport for øje, udgør en forskelsbehandling jf. artikel 60, stk. 1, navnlig da NCC herved tvinges til at forhøje priserne på sine varer i de andre medlemsstater.
3. Om det i lyset af de ovenfor beskrevne omstændigheder må antages, at NCB, som NCC anser for at indtage en dominerende stilling hvorved NCB unddrages en egentlig konkurrence på en væsentlig del af det fælles marked, benytter denne stilling til formål i strid med traktaten jf. artikel 66, stk. 7.
4. Om Kommissionen burde træffe sådanne uopsættelige foranstaltninger som hjemlet i artikel 67 under henvisning til, at den britiske regerings begrænsning af priserne på fast brændsel til privat forbrug vil have mærkbar indvirkning på konkurrencevilkårene i kulindustrien.
5. Om Kommissionen under disse omstændigheder burde træffe uopsættelige foranstaltninger med henblik på at fastsætte priserne i medfør af artikel 61.
6. Om den britiske regering i betragtning of omstændighederne og i lyset af bestemmelserne i artikel 61 og af traktaten betragtet som et hele handler på uretmæssig måde ved at søge at hindre NCB i at forhøje sine priser på husholdningskoks.
7. Om Kommissionen kan eller burde udøve sine beføjelser, især de beføjelser traktatens tredje afsnit tillægger den, med henblik på at yde NCC finansiel støtte;

den 12. september 1975 tilskrev Kommissionen NCC således:

»Man tillader sig at henvise til en fra Deres rådgivende advokater modtaget skrivelse, dateret den 21. juli 1975, der henleder Kommissionens opmærksomhed på de vanskeligheder, selskabet har med at dække produktionsomkostningerne for husholdningskoks.

I den forbindelse skal Kommissionen bemærke, at National Coal Board kun yder rabat på kokskul, for så vidt det heraf fremstillede husholdningskoks forbliver i Storbritannien. Ydelse af rabat under sådanne betingelser er i strid med EKSFtraktatens principper og bestemmelser, og på Kommissionens foranledning har NCB ændret de regler, hvorefter rabatten ydes, efter følgende retningslinjer: rabatten vil blive ydet på samme beregningsgrundlag som hidtil, men vil blive udstrakt til at omfatte al kul til fremstilling af husholdningskoks med salg i Det europæiske Fællesskabs medlemsstater for øje. Der opnås på denne måde et bedre forhold mellem pris og forjeneste ved salg af husholdningskoks til medlemsstaterne uden for Storbritannien. Denne rabatmetode får virkning straks.

Man er imidlertid foranlediget til at henlede selskabets opmærksomhed på, at ethvert salg inden for De europæiske Fællesskabers medlemsstater i princippet skal følge reglerne om offentliggjorte prislister. Efter EKSF-traktatens artikel 60, stk. 1, b, er det kun tilladt at bringe sine priser på linje med konkurrerende virksomheders priser, når disses frankopriser er lavere. Ønsker selskabet derfor at anvende højere priser i udlandet, må selskabet offentliggøre en hertil svarende prisliste. Dog kan selskabet bringe disse priser på linje med enhver frankopris anvendt af konkurrerende virksomheder, og dette

inden for de rammer, beslutning nr. 72/443/EKSF fastlægger (EFT-specialudgave 1972 (28.-30. december) s. 33; org. ref. JO L 297 af 30. december 1972, s. 45).

Spørgsmålet om hvorvidt NSF i modsætning til selskabets værker i andet kvartal har været i stand til at opnå gunstige resultater ved salg af husholdningskoks er genstand for en undersøgelse, der for tiden endnu ikke er tilendebragt. Man vil snarest muligt meddele selskabet resultatet af denne undersøgelse, samt hvilke foranstaltninger, Kommissionen vil kunne foreslå.

(høflighedsformel) J. Vergès
direktør«

Denne skrivelse blev den 15. september besvaret af NCC's rådgivende advokater, der blandt andet anførte:

»Vi ønsker at takke Kommissionen for dens indgriben på dette særlige punkt, som i en vis grad afbøder tabene på vore klienters koksværker.

Beklageligvis forholder det sig således, at den omhandlede NCB-rabat ikke kan gøre driften af hverken Barnsley- eller Rotherhamværket rentabel, hvorfor værkernes lukning fortsat påregnes.«

Det afgørende spørgsmål bag vore klienters vanskeligheder er, hvorvidt den væsentlige ændring, der indtrådte efter den 1. april 1975 i forholdet mellem på den ene side kokskulprisen og de herhen hørende produktionsomkostninger og på den anden side prisen på husholdningskoks og de heraf følgende konsekvenser, udgør et misbrug fra NCB af dennes dominerende stilling i strid med artikel 66, stk. 7 og en illoyal fremgangsmåde med hensyn til priser i strid med artikel 60, stk. 1«;

den 17. september rettede NCB henvendelse til NCC med henblik på at undersøge muligheden for at overtage et af sidstnævnte selskabs koksværker, eventuelt dem begge;

for at give dette selskab tid til at overveje spørgsmålet foranledigede NCB, at British Steel Corporation i en måned forsynede sig med industrikoks hos NCC i stedet for at købe hos NCB selv, hvilket gav NCC en midlertidig frist;

fra den 1. oktober 1975 blev de af NSF i Storbritannien anvendte priser på husholdningskoks forhøjet med 2,30 £ pr. ton;

der blev ligeledes fastsat en forhøjelse på 1,40 £ af den af NCB anvendte pris på kokskul, der skulle have virkning fra den 1. oktober;

den 25. september meddelte Kommissionen NCC, at NCB var villig til som en indrømmelse at forsyne selskabet med kokskul til den hidtidige pris indtil den 15. oktober i forventning om, at en afgørelse fra Kommissionen ville foreligge til denne dato eller tidligere;

som svar herpå understregede NCC, at denne indrømmelse, selv om den blev gjort permanent, ikke muliggjorde en fortsat drift af virksomhederne i Rotherham og Barnsley, selv med et optimistisk skøn med hensyn til eksporten af husholdningskoks og med hensyn til indtægterne fra salg af tjære-følgeprodukter.

NCC understregede endvidere, at en beslutning om lukning af de pågældende koksværker var umiddelbart forestående;

ved et møde hos Kommissionen den 15. oktober 1975, blev det meddelt NCC's repræsentanter, at det kompetente direktorat i Kommissionen efter en foreløbig undersøgelse var af den opfattelse, at der ikke fra NCB's side forelå noget misbrug af dennes dominerende stilling, men at Kommissionen endnu ikke havde udarbejdet nogen beslutning eller henstilling.

Ved stævning indgivet til De europæiske Fællesskabers Domstols justitskontor den 16. oktober 1975, har NCC nedlagt følgende påstand:

1. Kommissionen tilpligtes at træffe beslutning og/eller at fremkomme med en henstilling vedrørende de spørgsmål sagsøgeren har rejst;
2. Kommissionen tilpligtes at træffe beslutning og/eller fremkomme med en henstilling gående ud på,
   i) at NCB har handlet i strid med EKSF-traktatens principper og bestemmelser ved at anvende en prispolitik, der er uforenelig med artikel 60 og ved at benytte sin dominerende stilling på markedet for husholdningskoks til formål i strid med artikel 66 og EKSF-traktatens almindelige målsætning;
   ii) at NCB bør ophøre med sådanne handlinger;
   iii) at NCB enten ved at nedsætte den pris, hvortil NCB sælger kokskul til NCC eller ved at hæve den pris, hvortil NSF sælger husholdningskoks i Det forenede Kongerige, eller ved en kombination af disse to foranstaltninger, bør sikre, at fremstillingen af husholdningskoks med salg i Det forenede Kongerige for øje er rentabelt på grundlag af den pris, NCB tager for kokskul og på grundlag af en salgspris for husholdningskoks, der svarer til NSF's pris;
   iv) at den britiske regering har handlet i strid med EKSF-traktatens artikler 4, 61, 67 og 68 ved at forhindre NCB i at forhøje prisen på husholdningskoks i Det forenede Kongerige og i at udvide »rabatordningerne« vedrørende kokskulpriserne til også at gælde husholdningskoks, der eksporteres til Fællesskabet, samt
   v) at den britiske regering bør ophøre med sådanne handlinger, navnlig at påtvinge NCB en politik i strid med EKSF-traktaten eller at opmuntre NCB hertil;
3. Kommissionen tilpligtes at rette denne beslutning og/eller en henstilling til NCB og den britiske regering;
4. Kommissionen idømmes sagsomkostningerne.

Samme dag blev der til Domstolen af *sagsøgeren NCC,* i særskilt dokument, indgivet en begæring om fastsættelse af foreløbige foranstaltninger i henhold til EKSF-traktatens artikel 39 og procesreglementets artikel 83;

under påberåbelse af sagens hastende karakter og af de truende tabs uoprettelige følger har sagsøgeren påstået følgende foreløbige foranstaltninger fastsat af Domstolen:

1. Kommissionen tilpligtes uopsætteligt at træffe en beslutning og/eller at fremkomme med en henstilling, hvorved NCB anmodes om enten ved at nedsætte den pris, hvortil NCB sælger kokskul til NCC, eller ved at hæve den pris, hvortil NSF sælger husholdningskoks i Storbritannien, eller ved begge disse foranstaltninger, at sikre, at NCC, så længe Domstolen ikke har truffet afgørelse i den sag, NCC har anlagt i henhold til artikel 35, er i stand til på et økonomisk forsvarligt grundlag at fortsætte produktionen af husholdningskoks på selskabets virksomheder i Barnsley og Rotherham, og at Kommissionen retter sådan beslutning og/eller henstilling til NCB.
2. Subsidiært, at så længe Domstolen ikke har truffet afgørelse i den sag NCC har anlagt i henhold til artikel 35, tilpligtes NCB med øjeblikkelig virkning at afholde sig fra sådan prispolitik med hensyn til kokskul og husholdningskoks, der gør NCC's produktion af husholdningskoks med salg i Storbritannien for øje urentabelt.
3. Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Ved skrivelse af 16. oktober 1975, underskrevet W. Schlieder, tog Kommissionen stilling til den førnævnte skrivelse af 21. juli 1975 fra NCC's rådgivere;

denne skrivelse indeholder følgende afsnit:

»Kommissionen erkender, at en virksomhed, der indtager en dominerende stilling, for så vidt angår fremstillingen af en

råvare (her: kokskul), og som af den grund er i stand til at kontrollere leveringen af denne råvare til virksomheder, der producerer følgeprodukter, (her: koksværker), og som selv fremstiller disse følgeprodukter i konkurrence med sine egne kunder, kan misbruge sin dominerende stilling, hvis den optræder på en måde, der udelukker konkurrence fra kunderne på markedet for de pågældende følgeprodukter.

Kommissionen erkender, at i et sådant tilfælde kan en virksomhed, der indtager en dominerende stilling, være forpligtet til at tilpasse sine priser på en sådan måde, at der levnes de virksomheder, der fremstiller de pågældende produkter med en rimelig effektivitet, en tilstrækkelig fortjenstmargen til at overleve på lang sigt.

Imidlertid kan det ikke antages, at disse principper finder anvendelse særskilt på hver enkelt af de forskellige slags følgeprodukter, når virksomheden fremstiller flere følgeprodukter, som det er muligt at opnå forskellige priser for;«

til støtte for denne opfattelse anfører Kommissionen videre i skrivelsen, at priserne og produktionsomkostninger for husholdningskoks, som en del af den samlede koksproduktion, ikke kan betragtes uafhængigt af priserne og produktionsomkostningerne for andre kokstyper, der fremstilles på samme virksomheder, da fremstillingen af enhver type koks sker på grundlag af det samme basisprodukt og i de samme ovne efter stort set ensartede produktionsmetoder;

Kommissionen understreger, at sagsøgeren selv i perioden 1971-1975 har vekslet mellem produktion af industrikoks og produktion af husholdningskoks på sine to virksomheder;

det er faldet i efterspørgselen på industrikoks, der har foranlediget sagsøgeren til at søge at forøge sit salg af husholdningskoks;

der er intet i traktaten, der tvinger NCB til at indrette sine priser således, at husholdningskoks bliver mere rentabelt, når efterspørgselen på industrikoks falder;

i betragtning af de konkurrencevilkår, der almindeligvis gælder i Det forenede Kongerige, har NCB selv været i en situation, hvor det var forbundet med store vanskeligheder at nedsætte prisen på kul til fremstilling af husholdningskoks eller at forhøje prisen på slutproduktet;

hertil kommer, at Kommissionen, efter at have analyseret NSF's budget for regnskabsåret 1975/76 og denne virksomheds reelle omkostninger og indtægter for månederne april til juni 1975, er af den opfattelse, at det ikke vil være umuligt for en koksproducent at realisere en rimelig fortjeneste på lang og mellemlang sigt inden for rammerne af NCB's prispolitik;

det følger heraf, at NCB efter Kommissionens opfattelse ikke i henhold til traktaten har været forpligtet til at forøge fortjenstmargenen på husholdningskoks for at opveje virkningerne af nedgangen i salget af industrikoks i en periode med økonomiske vanskeligheder;

Kommissionen afslutter sin skrivelse med følgende bemærkning: »samtlige disse omstændigheder taget i betragtning er Kommissionen af den opfattelse, at NCB ikke krænker traktatens bestemmelser«.

Ved telexmeddelelse registreret på Domstolens justitskontor den 17. oktober 1975 har *Kommissionen* gjort opmærksom på den nævnte skrivelse af 16. oktober og nævnt muligheden af fastsættelse af foreløbige foranstaltninger.

Ved telexmeddelelse registreret på Domstolens justitskontor den 20. oktober 1975 har NCB fremsat begæring om intervention i sagen om foreløbige foranstaltninger under påberåbelse af sin »væsentlige og gyldige« interesse i, at den af NCC indgivne begæring om sådanne

forholdsregler ikke imødekommes, og af at Domstolen umuligt kan træffe bestemmelse om sådanne foranstaltninger uden at have hørt NCB;

i telexmeddelelse registreret på Domstolens justitskontor samme dag har NCB nærmere redegjort for sin argumentation;

denne argumentation er blevet gentaget i en anden telexmeddelelse modtaget den 20. oktober 1975;

NCB har nedlagt følgende påstand:
1. NCB's intervention tillades.
2. NCC's begæring om fastsættelse af foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.
3. Subsidiært, NCC tilpligtes at stille en tilstrækkelig sikkerhed til dækning af de tab, NCB kan påføres, såfremt de begærede foranstaltninger bliver fastsat.
4. NCC tilpligtes at betale NCB's omkostninger.

På baggrund af det under sagsfremstillingen allerede anførte, bør parternes anbringender under den skriftlige procedure nu stilles i orden og resumeres.

I første række er parterne uenige om, hvorvidt de begærede foranstaltninger er uopsættelige og om den skade, NCC udsættes for, er uoprettelig;

NCC anfører navnligt, at efter de nye kost- og salgspriser for de pågældende produkter, dvs. de priser, der vil gælde efter den 31. oktober, når de midlertidige ordninger udløber, vil driftstabet på de to koksværker beløbe sig til 559 000 £ pr. kvartal;

skal værkerne lukkes den 31. oktober 1975, må den endelige og uoprettelige demontering påbegyndes den 23. oktober 1975;

processens uoprettelige karakter skyldtes afkølingen af ovnen, der forårsager en ødelæggelse af teglstensvæggene;

lukningen og tabet af disse industrianlæg vil medføre et uopretteligt tab på ca. 4 millioner £;

det kan endvidere ikke undgås, at 650 arbejdstagere gøres arbejdsløse oven i købet under de nuværende vanskelige beskæftigelsesforhold;

Kommissionen anfører, at selv om den er enig i, at det er uopholdelig nødvendigt at træffe foreløbige foranstaltninger, såfremt et uopretteligt tab for NCC skal undgås, måtte sådanne foranstaltninger da træffes til gavn for enhver virksomhed, der er i en tilsvarende situation som NCC, og at det i så tilfælde ville være NCB, der skulle bære de betragtelige omkostninger samtlige sådanne foranstaltninger indebar;

NCB anfører, at NCC siden den ca. 26. september har været klar over, at NCB's tilsagn over for Kommissionen udløb den 15. oktober 1975, og at NCC desuagtet først har indgivet sin begæring på den sidstnævnte dato;

NCC er således selv skyld i den uopsættelighed, som påberåbes *in extremis;*

anvendt på samtlige til NCC svarende virksomheder ville sådanne uopsættelige foranstaltninger som begæret medføre en indtægtsnedgang for NCB på 465 000 £ pr. 14 dages-periode;

i løbet af den tilsvarende periode vil det tab NCC lider på driften af ovnene i Rotherham og Barnsley andrage mindre end 30 000 £.

Parterne er uenige om, hvorvidt Domstolens præsident er beføjet til at træffe foreløbige foranstaltninger;

NCC påberåber sig EKSF-traktatens artikel 39 og procesreglementets artikel 83 som hjemmel for, at Domstolen er kompetent til at træffe foreløbige foranstaltninger, indtil den har truffet afgørelse med hensyn til det passivitetssøgsmål, der er anlagt for at fastslå Kommissionens retstridige passivitet over for visse angivne krænkelser af traktaten;

Kommissionen anfører, at efter de påberåbte bestemmelsers ordlyd er det selve Domstolen, der har hjemmel til at fastsætte »alle andre nødvendige foreløbige foranstaltninger« og dette — forekommer det — over for enhver, dvs. i dette tilfælde over for NCB;

Kommissionen vil kun gøre brug af den forudsatte kompetence, der tilkommer den til at fastsætte foreløbige foranstaltninger, for eksempel i medfør af artikel 66, stk. 7, såfremt Domstolen træffer bestemmelse herom;

Kommissionen vil i den forbindelse henholde sig til den afgørelse, som Domstolens præsident måtte træffe;

den anfører dog, at det kræver en særlig begrundelse at pålægge en dominerende virksomhed at bære omkostningerne i forbindelse med sådanne foreløbige foranstaltninger;

Kommissionen erindrer i denne forbindelse om visse fortilfælde vedrørende foreløbige forholdsregler;

Kommissionen erklærer sig rede til at gennemføre enhver foreløbig forholdsregel, Domstolen måtte fastsætte, selv i en sag anlagt i henhold til artikel 35;

endelig gør *NCB* gældende, at Domstolen ikke over for denne kan fastsætte foreløbige forholdsregler, da NCB ikke er part i sagen;

det anføres dog, at NCC's klage kun kan indbringes for Domstolen i medfør af traktatens artikel 33, og da kun såfremt magtfordrejning påberåbes;

i øvrigt er Kommissionens skrivelse ikke nogen beslutning eller henstilling i den betydning, EKSF-traktatens artikler 14 og 15 forudsætter;

Domstolen savner enhver adkomst til i Kommissionens sted at udøve nogen som helst beføjelse, selv og navnlig i form af foreløbige forholdsregler, når Kommissionen ikke fra begyndelsen har benyttet sin beslutningsbeføjelse;

en part i en proces kan ikke ved hjælp af midlertidige domstolsbestemte foranstaltninger opnå, hvad han ikke kunne opnå administrativt af den udøvende magt;

»nødvendige« foranstaltninger er ikke automatisk foranstaltninger, der er tjenlige for den ene af parterne;

Kommissionen har fastslået, at NCB ikke har benyttet sin dominerende stilling til formål i strid med traktaten, og Kommissionen kan ikke over for NCB foreskrive eller gå med til, at der foreskrives foreløbige foranstaltninger, der går imod retsmæssige handlinger;

Kommissionens eneste indvending, der angik rabatternes territoriale begrænsning, har, allerede med den løsning problemet har fået, mistet sit grundlag;

er der usikkerhed med hensyn til den økonomiske situation eller med hensyn til virkningen af de begærede foreløbige foranstaltninger, bør man afholde sig fra at fastsætte sådanne;

NCB bør ikke alene bære de omkostninger, de begærede foreløbige forholdsregler måtte medføre;

navnlig bør NCB ikke bære følgerne af de forsinkelser, der beror på, at NCC ikke reagerede i tide hverken på det processuelle plan eller på det teknologiske og økonomiske plan;

NCB har gennem en række indrømmelser vist forståelse over for NCC, der stadig viser sig ude af stand til at udnytte de muligheder, selskabet har fået til at fremstille industrikoks, til at opveje underskudet på husholdningskoks med andre produktionsformer og til at nedsætte sin produktion af husholdningskoks til et minimum for at redde sine anlæg;

dette bevises af de af NCB fremlagte beregninger.

I offentligt retsmøde den 21. oktober 1975 har parterne afgivet deres mundtlige indlæg og besvaret spørgsmål fra Domstolens præsident.

Grunde

Om interventionsbegæringen kan tages til følge

1 NCB har fremsat en begæring om intervention i sagen angående fastsættelsen af foreløbige foranstaltninger;

Kommissionen og NCC har ikke bestridt NCB's interesse i at indtræde i sagen;

2 begæringen bør således tages til følge og NCB indtræde i sagen vedrørende fastsættelse af foreløbige forholdsregler til støtte for Kommissionen.

Om hovedsagens art

3 NCC har anlagt passivitetssøgsmål i henhold til artikel 35;

NCC har derudover skriftligt og mundtligt givet udtryk for, at selskabet har til hensigt at anlægge et annullationssøgsmål i henhold til artikel 33 mod Kommissionens skrivelse af 16. oktober 1975;

4 Domstolens præsident er i en sag om foreløbige foranstaltninger ikke beføjet til at udtale sig om anlagte eller fremtidige retssager eller foregribe disses udfald.

Om genstanden for begæringen om foreløbige foranstaltninger

5 Den fremsatte begæring går i det væsentlige ud på, at der i henhold til EKSF-traktatens artikel 39 og procesreglementets artikel 83, stk. 2 fastsættes foreløbige forholdsregler, bestående enten i et påbud til Kommissionen om at træffe en beslutning rettet til NCB eller, subsidiært, i et pålæg rettet til NCB om at undlade en bestemt prispolitik.

Kommissionen, der er sagsøgt i nærværende sag, bebrejdes at have forholdt sig passivt i den i EKSF-traktatens artikel 35 angivne forstand.

6 Det tilkommer Domstolen og ikke Domstolens præsident i en sag om foreløbige forholdsregler at afgøre, først om der faktisk foreligger sådan passivitet

eller om skrivelsen af 16. oktober 1975 underskrevet Schlieder indeholder en beslutning om afslag, og dernæst på grundlag heraf at bestemme tvistens og søgsmålets art, således som sagen er forelagt;

uanset om der foreligger en stiltiende eller en udtrykkelig beslutning om afslag på den til administrationen indgivne anmodning af 21. juli 1975, går sagsøgernes begæring til Domstolens præsident i nærværende sag under alle omstændigheder ud på, at der ikke bør ske fuldbyrdelse af en negativ beslutning, i hvilken navnlig iværksættelsen af uopsættelige foranstaltninger afslås;

at tage en sådan begæring til følge ville være ensbetydende med en foreløbig positiv beslutning, truffet af Domstolens præsident i Kommissionens sted.

7 Imidlertid har Kommissionen selv i den foreliggende sag over for Domstolens præsident indtaget et standpunkt, der lader forstå, at Kommissionen mener, at »den til Domstolen indgivne begæring ikke er åbenbart ubegrundet« og at Kommissionen anerkender den risiko, der truer NCC's to koksværker ligesom den uopsættelige karakter af de påtænkte foranstaltninger, som Kommissionen dog ikke har villet iværksætte;

i denne forbindelse har Kommissionen under forhandlingerne hentydet til, at der muligvis kunne foreligge et »mindre« misbrug af en dominerende stilling;

i sit indlæg har Kommissionen gjort gældende at »det er den fortsatte eksistens af NCC's to værker og af NCC selv som producent af husholdningskoks der står på spil« og at »en afvejning af de pågældende virksomheders interesser synes at berettige til foreløbige foranstaltninger«;

på denne baggrund er Kommissionen desuagtet af den opfattelse, at »det er mest hensigtsmæssigt, at Domstolen fremfor Kommissionen foreskriver de foreløbige foranstaltninger« selv om Kommissionen i øvrigt anser sig for udstyret med en »forudsat kompetence til at fastsætte foreløbige foranstaltninger for at opretholde *status quo*«.

8 under disse omstændigheder må det herefter tilkomme Kommissionen selv at fastsætte de foreløbige foranstaltninger, den anser for nødvendige;

det ville nemlig være i strid med den ligevægt mellem institutionerne, der følger af traktaten, om Domstolens præsident i en sag om foreløbige forholdsregler trådte i Kommissionens sted for at udøve en beføjelse, der i første række tilkommer den sidstnævnte under Domstolens kontrol, og med henblik på hvis udøvelse Kommissionen er i besiddelse af alle oplysninger;

følgelig bør der gives Kommissionen tilladelse til at anvende de omhandlede foreløbige sikringsmidler, dog på betingelse af, at disse foranstaltninger begrænses til udelukkende at omfatte den koksproduktion, der er nødvendig for at opretholde driften på de to virksomheder i Barnsley og Rotherham og for at bevare de arbejdspladser, der trues af arbejdsløshed ved koksværkernes ophør;

det tilkommer endvidere Kommissionen at fastsætte den passende sikkerhed, der bør stilles af NCC for det tilfælde, at selskabet ikke får medhold i hovedsagen.

Af disse grunde,

og i betragtning af sagens hastende karakter

bestemmes

1. **NCB's begæring om intervention i sagen om foreløbige foranstaltninger tages til følge.**

2. **Det tilkommer Kommissionen at fastsætte de foreløbige sikringsmidler, den anser for absolut nødvendige for at opretholde driften af NCC's to værker, der trues af lukning, i det mindste for den periode, der må påregnes at medgå til hovedsagens behandling, alt mod passende sikkerhedsstillelse.**

3. **Afgørelsen om sagsomkostningerne udsættes.**

Afsagt i Luxembourg den 22. oktober 1975.

A. Van Houtte
Justitssekretær

R. Lecourt
Præsident